že by Františku T. bylo poskytnuto v nemocnici ošetřování a léčení v naznačeném obsahu slova, tvrdíc, že v nemocnici opatrován nebyl, nýbrž že se stravoval ve svém domově a do nemocnice pouze docházel k ambulatornímu léčení. Správnost tohoto tvrzení připustila podle spisů i správa veřejné nemocnice v přípisu na zemskou správu politickou v Praze ze dne 30. listopadu 1921 (»jmenovaný v nemocnici neležel, nýbrž k převazům pouze docházel«), a v přípisu ze dne 15. prosince 1921, že T. v nemocnici stravován nebyl.

Za tohoto stavu věci sluší míti za prokázáno, že T. se dostalo ve veřejné nemocnici pouze lékařské pomoci, nikoli však i opatření (lože a pobytu, stravy a obsluhy).

Je-li tomu tak, pak nelze důvodně tvrditi, že by byl F. T. býval v nemocnici opatrován a není splněn předpoklad § 8, odst. 3. nemoc. zákona, který váže náhradní povinnost nemocenské pokladny na podmínku, že člen její byl ve veřejné nemocnici nejen léčen, nýbrž i ošetřován.

Okolnost, že člen nemocenské pokladny byl do nemocnice zapsán a veden v evidenci jako pacient na celé zaopatření, nemůže ještě sama o sobě býti dostatečným podkladem pro nárok nemocnice na náhradu ošetřovacích nákladů, poněvadž nárok tento jí přísluší dle § 3 zák. ze dne 5. března 1888, č. 19 zemsk. zák. čes. pouze za skutečné léčení a ošetřování.

Že by však František T. byl požíval třebas jen částečné ošetřování v nemocnici v době od 17. června do 1. července 1921, není obsahem spisů doloženo.

Vzhledem k těmto úvahám bylo naříkané rozhodnutí podle § 7 zákona o správním soudu zrušiti pro nezákonnost.

(Nález nejv. správ. soudu z 25./2. 1924, č. 3136/24.)

Nárok pokladny jedné na vrácení pojistných příspěvků za osobu neprávem pojištěnou u pokladny druhé. K otázce členství pokladen zemědělských. Naříkaným rozhodnutím, bylo v pořadí instancí vysloveno, že okr. nem. pokladna v O. není povinna se Zemědělskou okres. nemocenskou pokladnou v O. provésti súčtování ohledně nemocenských pojistných příspěvků, přijatých po 1. dubnu 1920 za dělnictvo zemědělské a lesní a vrátiti zemědělské pokladně nemocenské obnos, vyplývající z přijatých pojistných příspěvků nemocenských za pojištěnce zemědělské a lesní, počínajíc 1. dubnem 1920, po srážce částky, vyplacené řečeným pojištěncům po 1. dubnu 1920 na podpůrných dávkách statutárních. Odůvodněno bylo toto rozhodnutí tím, že okr. nem. pokladna v O. nesla v těch případech, kde zemědělští a lesní dělníci u ní po 1. dubnu 1920 skutečně pojištěni byli a kdy ona na ně nemocenské příspěvky pojistné, přijímala, také risiko dotyčného poměru pojistného a že nemůže býti k vyúčtování těchto přijatých nemocenských příspěvků pojistných za dobu tu přidržena. Zemědělská pokladna nemocenská mohla po 1. dubnu 1920 uplatňovati svá práva jen proti zaměstnavatelům, kteří povinnosti své vůči zemědělské pokladně nedostáli.

Uvažuje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, nejvyšší správní soud neshledal, že by jím bylo proti zákonu zasaženo do práv stěžující si pokladny.

Zákon o nemocenském pojištění neobsahuje nijakého ustanovení, jež by okresní nemocenské pokladně ukládalo povinnost, aby pojistné příspěvky, přijaté za osobu, u ní neprávem pojištěnou, odevzdala pokladně

pro pojištění osoby této příslušné a aby s ní za dobu nepříslušného pojištění súčtovala.

Nedá se však nárok uplatňovaný stěžující si pokladnou vůči okresní pokladně nemocenské v O. ani nepřímo vyvoditi ze zákona. Podle § 13, odst. 1. cit. zák. nenastává obligatorní členství u okresní pokladny nemocenské, tudíž i u stěžující si pokladny, ohledně osob, podrobených pojistné povinnosti, které pro případ nemoci jsou pojištěny u některé z ostatních v § 11 jmenovaných pokladen způsobem a měrou v tomto zákoně nařízenou. Nenastává tedy obligatorní členství to ani v tom případě, byly-li pojištěny u okr. pokladny nem. v O. Neboť jest patrným úmyslem zákona, postarati se v prvé řadě o to, aby osoby, pojištěním povinné, vůbec pojištěny byly u některé pokladny, jež podle § 11 povolána jest, aby pojištění v § 1 nařízené, prováděla.

Stěžující si pokladně jest arciť zachováno právo, aby reklamovala pojištěnce k ní podle zákona příslušné a domáhala se toho, aby tito nebyli pojištěni u pokladny jiné, neplyne však z něho i nárok, aby tato pokladna v konkretním případě k pojištění nepříslušná jí odevzdala příspěvky pojistné, za minulou dobu skutečného pojištění, od zaměstnavatele zaplacené, a s ní za dobu tu súčtovala.

Dokud pojistný poměr k pokladně, byť i nepříslušné, trvá, má pokladna ta nárok na pojistné příspěvky (§§ 25 a 33), ovšem též povinnost poskytovati pojištěnému členu zákonné dávky pojistné (§ 6).

Poskytla-li pokladna příslušná pojištěnci pojistné dávky za dobu, kdy u ní pojištěn nebyl, nýbrž u pokladny nepříslušné, poskytovala je na místo pokladny této a není jí bráněno, aby se na ní domáhala náhrady. (§ 6 posl. odst. a § 66).

Označuje-li stížnost za nespravedlivost a anomalii, aby při faktickém přestoupení pojištěnce k pokladně příslušné tato nesla dávky, ač za minulou dobu pojistné příspěvky brala pokladna nepříslušná, jest to pouhým důsledkem předpisů zákona, jenž poskytuje pojištěnci nárok na splatné dávky vůči pokladně, jejíž jest členem.

(Nález nejv. správ. soudu z 28./1. 1924, č. 1469/24.)

Za veřejný fond považovati lze jen takové zvláštní jmění, z jehož výtěžků a příjmů určité potřeby veřejné správy se uhražují. Arcibiskupství olomoucké jest však jmění, sloužící výhradně jen k sustentaci olomouckého arcibiskupa. Okolnost, že stojí pod státním dohledem, nečiní je veřejným fondem.

Tak uznáno bylo pořadem správních stolic. Stížnost arcibiskupství olomouckého nejvyšší správní soud zamítnul jako bezdůvodnou.

Důvody: Podle § 3 zákona z 15. května 1919, č. 268, ve znění zákona z 22. prosince 1920, č. 689, nevztahuje se poj. povinnost, stanovená v § 1 prve uvedeného zákona k zřízencům, kteří jsou ustanoveni se stálým služným ve službě státu, země, župy, okresu, obce, municipálního města anebo veřejného fondu, pokud zřízenci ti mají v případě onemocnění proti svému zaměstnavateli nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku. Naříkané rozhodnutí i stížnost jest za jedno v tom, že statky arcibiskupské, o jejichž zaměstnance se jedná, jsou majetkem církevním. Spor jest tedy v podstatě o otázku, zdali jmění církevní má právní povahu fondu veřejného ve smyslu uvedeného předpisu zákona nemocenského, čili nic. V tom směru třeba jest si nejprve ujasniti otázku, zdali pojem veřejného fondu vytvo-